

נערת השבוע

כי הנה הסתיו עבר, הנשם חלף הלך לו, וחתוכיות ניראו בים.
הסתכלו בה טובי טוב. זה לא הכל. יש לה גם מכונית סימקה, בה היא נוהגת בחצות תל אביב, והינה מפארים לפני שנה, והיא יודעת לשיר ספרדית, ויש לה ידע של שש שנים באלט, והיא שחקנית כדורסל, מוויסטרית מעולה, שהייתה טובה, אין לה תסביכים שהיא בת 26. מספר ה' 222848. יש לה שם: סאריטה אברגיל.
רוצים פרטים נוספים? יש לה גם חבר, מציץ מן החרכים. מצטער.

השתוללויות ושלא תהיה קרנה. אני — הכל, ולא כלום. תלוי בכישרון התגליות שלך, קובעת, במילים גדולות, אחת ש' לא יכולה לכבול, ובצדק, שהיא רק בת 17. "יש לך סוס?" שואלת מאדמואל דה' 1/1332. ואל תשכח להביא איתך את השוט.

★ ★ ★ מוד ענני היאוש

תנו גם לחובשי הכומחות השחורות להת' בטא קצת היום, ולומר: "מעל ענני היאוש והשיעמום סונים אליך שני חילים, גימ' נויסטים כעבר וחילים בהות". השתגעו? בסח שלא חסרות להם בנות. סתם כותבים לי. למה לא? לרותי מספרים הכל. שלשני' הם רשונות נהיגה ושלשהוריהם מכונות ושהם מגבילים את נסיעותיהם רק לאזורי תל אביב, רמת גן ויפו. כסוגריים הם כות' בים — מרכז הבארים. בסוף מוסיפים שני הרביטים: "מי מוכנה? רצוי שתי חברות ש' אות". ואני, הטיפשה, כבר חשבתי ש' 2/1332 כותבים בשבילי.

★ ★ ★ מה כבר יכולות

על מה כבר יכולות לחלום שתי סימי נריסיות, בחדון השכור בתל אביב, המצ' הירות שגילן המשותף הוא ארבעים אבי' בים? להיות מרות טובות? אל תצחיקו את 3/1332, טוב? רצוי סטודנטים, נחמדים, מונגנים.

★ ★ ★ מראה חיצוני לא אומר כלום. אשה ה' נראית בלונדית דהוייה יכולה בהחלט להיות שאנסית מבריקה.

★ ★ ★ חוואג'ה טוסקאניני

הוא סטודנט ערבי, שמסלול הריצה שלו מתמשך בין בניין לוי וקפון באוניברסיטה בירושלים. "משתגע אחר מוסיקה קלאסית של חראביה טוסקאניני ומוצרט", אומר (4/1332). חובב ציור, כדורגל, ויופי אמיתי של נחמדות, שאינן מושפעות מדעות קדו' מות.

אכתקיוס ארותי

ויחד עם זאת שיער שחור, או אני כבר אוהב אותך בלי לראות אותך. זהו, בובה. אם את חתיכה גם בלי עיניים כחולות — אני מקבל. העיקר שאת חתיכה.
"אל תפחדי, הרבה בנות רוצות ללכת איתי, אבל אני החלטתי שעשיתי זה ברצי' נות. אם את לומדת, וזה רצוני, וחתיכה לעיניך, תכתבי לי מה את עושה, תיאור, ותשלחי לי גם תמונה שתקבלי אותה ב' חזרה ואולי לא. ואם זה לא מספיק, או עוד כמה דברים. אני צבר, כן צבר, כן צבר, ואם גם זה לא, או התחביבים שלי הם: ים, ספורט, טיולים, מוזיקה, מנגן קצת על מגדולינה, אוהב להצטלם הרבה, יודע לרקוד, בחברה סלוגית, אם זה לא מפריע לך. נו, מה עוד? טוב, את השאר נשאיר לפגישה הראשונה. אל תתביישי. זה טוב שיש לך על מי לחשוב, ושמישהו חושב עליך. כמעט שכחתי. רצוי מאיזור חיפה. יעקב בנחיל, רח' הגב 17, חיפה."

★ ★ ★ תראו מה מצאתי בפיהאנתון, עיתון ה' סטודנטים: "אני אוהב אותך בכל ליבי. את כל חיי. את הראשונה, האחרונה, היחידה. אני מוכן לבוא באש ובמים למענך. אם לא ירד גשם, אבוא בשבת."

★ ★ ★ "מעניין, כותבת אחת לעיניך, שכל ה' טיפוסים שכותבים לך הם מתוסבכים, מת' פלספים, משוגעים. אין גורמאליים בארץ, או שזה סתם במודע? לא איכפת לה להת' חכה איתך מי גורמאלי ומי לא. בתנאי ש' הדגא ל-190 גובה, שתאהב טיולים, ים,

ליהודה פת, פאקולטה לרפואה, שנה רבי' עית, ירושלים: סעות. אני לא בלונדית, ולא אותי ראתי במחלקת יולדות של הדסה. אין לי שום סיבה להיות של.

★ ★ ★ אלכים או ריקי

אם אני מפרסמת את כל המכתב כלשונו — זה רק מפני שהוא אופייני כל כך. כזהו הנער, לצערי. מה יהיה, באמת? מה שתגידו על המספר הבא צודק בהח' לט. אבל לא תוכלו להכחיש שיש לו דם. הוא שלח תמונה.

את מכתבי זה אני כותב לך לפני ש' אני הולך לישון בשעה עשר ארבעים ו' חמש בלילה. אני יעקוב בנחיל, גר בחיפה, ועובד בקונדיטוריה. מה מרכלים עלי' שאני חתיך, דומה לאלכים או ריקי. ניסיון עם בנות יש לי די. נמאס לי ל' הגיד, הלכתי עם זאת לפני חודש, ועם זאת — לפני שבוע'.

תשמעי, מותק, עכשיו ברצינות אני מדבר. אני אמסור לך תיאור עלי. כמו שאמרתי, אני בן 17, הגובה 170. צבע עיניים — חום. צבע ש' ער — שחור. מה עוד? כן, מעוניין באופן דחוף להכיר בת שתהיה מחמשת-עשרה וחצי אביבים עד 16. חתיכה לא פחות ממני... ואם יש לך עיניים כחולות — זה בומבה.

הנשיקה הראשונה שלי

אמא שלי לא קשרה אותי בשרשרת למיטה. היתה לה שיטה אחרת. היא הסתפקה במילמול אזהרות סתמיות: "אם תתנהגי כמו גברת, לא יהיו לך בעיות", או, "אם לא תתנהגי בסדר, אף אחד לא ירצה להתחתן איתך". או, "הגברים וורקים בסוף את כל הבחורות קלות-הדעת". מזה הבנתי שאם אתן למישהו לנוקס את שפתי, מיד אלד תאומים. האמא שלי עד שקיבלתי אינפורמציה נוספת מ' מקור מוסמך יותר. לא ילדתי תאומים.
אחר כך קראתי באיזה ספר כי לאשה הנשיקה הרא' שונה היא סוף ההתחלה, ולגבר היא ההתחלה של הסוף. אבל עד היום לא ברורה לי הכוונה. לכן, לטובת האומה, רציתי לערוך מחקר חברתי קטן ולשאל אנשים מנוסים אם אצלם היתה הנשיקה הראשונה סוף ההתחלה או ההתחלה של הסוף. אף אחד לא הבין את השאלה. וויתרתי על הניסוח, שכאני משאירה רק את ההתחלה: הנשיקה הראשונה. דור המרר אולי ישכיל מזה.
יש לציין, שמרבית הגברים הנשאלים שכחו את הרגע ההיסטורי הזה. כולם התנדבו לספר על ההמשכים, אבל לא על ההתחלות. חייכ דוקטור יוחנן באדר התלונן על כך שאפילו מעינים לדרוש ממנו לזכור דבר כזה. חייכ דוקטור משה שנה היה בשיכחה דומה. מי כן זכר?

אליהו גורדרין (בעל זוות סוסים): "אני זוכר כאילו זה קרה רק אמש. אבל רק רגע. אני הולך לאורחה לשאול אם היא מרשה שאספר".
שמעון צבר (הומוריסטן): "זה קרה כשהייתי בן 18. היתה לי חברה שהלכתי איתה יד ביד במשך שנה וחצי. יום אחד שאלו אותי החברים אם כבר נישקתי אותה, או אמרתי שעוד לי. אמרו לי שאני משוגע. אז החלטתי לא להיות יותר משוגע. עשיתי לי תוכנית פעולה. וכאשר לייתי אותה בערב הבא הביתה, תפסתי אותה ובצעתי בה את זממי. מדוע אני זוכר זאת? האמת היא שאת הנשיקה אני לא זוכר. אבל את סטירת הלחי שקיבלתי אחר כך אני זוכר מצויין."

רפאל הלפרין (מר ישראל — מתוך ספרו): "ערב אחד טיילתי עם בילה בכביש הרצליה. היה לילה חמים. לבנה מלאה עלתה במורה ושפכה את אורה הלבן על הכביש. אמרתי לבילה: ראי, כמה יפה הלבנה! היא היפנתה קצת את ראשה להתסכל, ואז הטבעתי נשיקה בלחיה השמאלית. זו היתה הנשיקה הראשונה בחיי, ויליבי נקפני על שלא עמדתי בניסיון. היא הסתכלה בי בעיניה הגדולות והמו' הירות, ולפתע חיבקה אותי בכל כוחה. כשחזרתי הביתה הייתי אכול מוסר כליות... נכנסתי לבית-כנסת שבסביבה ועמדתי ליד ארון הקודש. התחלתי להתפלל... דמעות חמות שטפו את פני ההתנחתי לסליחה מאלוהים. יצאתי מבית הכנסת תשוש ויגע, אך שלוו, וחזרתי הביתה בהר' גשה כי אלוהים סלח לי. גמרתי אומר לנתק את יחסיי עם בילה."
דוד בן ישי (דובר משטרת ישראל): "אני נורא זקן, אבל החווייה היא כה טרייה. אוי, אוי, אלא שבתור

איש החוק אני חושב שחטא לעשות מזה דבר סומכי. חוץ מזה אני גם אגואיסט מדי בשביל להתחלק בנאת עם 100.000 קוראי העולם הזה. תשאלני על מה אני חולם עכשיו? על הנשיקה הבאה שלי."
עמריה סולר (גילדה זורן, המחליקה על הקרח, היתה אשתו): "ישבנו כמה זוגות, חברי הנוער הציוני, במסי' בה סלוגית אצל חברה, ושיחקנו באמת את חובה. הייתי בן 13 וחצי. יצא לי להתנשק עם בת אחת שקראו לה לאה. התביישנו לעשות זאת לפני כולם ויצאנו לחדר' המדרגות. עמדנו אחד לפני השני לפחות חצי שעה, הסתכלנו על הנעלים שלנו, העברנו את נקודת הכובד מרגל לרגל, זזנו על המקום, ולא היה לנו אומץ להתחיל. כל פעם שהייתי מקבל דם, החברה היו יוצאים החוצה ושואלים 'נז' והכל מתקלקל. לבסוף היא ניגשה אלי' בחטף נתנה לי נשיקה על השפתיים ורצה לחדר, שם היא התחבאה מאחורי הארון. אחרי זה לא היו לי בעיות בנידון."

אריה קרן (צלם): "זה היה בשדה. אני הייתי בן 17 והיא בת 19. אהבתי אותה נורא. הלכנו קילומטרים

ודיברנו דיברנו, עד שהתעייפנו והתיישבנו. האוונים נעשו אצלי אדומות, כי ידעתי משהו מוכרח לקרות. היא נשקה לי הראשונה. פתאום גרד לי בגב. לא היה לי נעים לגרד, התאפקתי והתפתלתי בקטט. אני שם לב שגם היא מתפ' מלא. התיישבו לי קיני נמלים גדולות. הרומאנטיקה אבדה. חתם, שנישתי עם בחורה באיזה מקום, יש לי הרגל להסתכל קודם על המושב, גם אם זה בתיאטרון עם ריפוד חדיש."

יוסף שריק (עיתונאי): "הייתי בן 12 בערך וגרתי בכפר במוראביה. מאניה היתה גוייה ובתו של בעל בית חרושת לשוקולד עשיר בעיר. היא באה לכפר שלנו כל שנה בחופש הגדול. פעם ביקשתי ממנה להצטרף לקבוצ' צת הילדים שלנו, שערכה הצגות למבוגרים בחצר החתה, לא היה שם תיאטרון אחר. אני שיחקתי את התפקיד של איכר קמצן זקן והיה לי שסם אפור. מאניה היתה אשתי שבגדה בי עם נער האורחה, שבחיים היה בן 10. אני הייתי צריך לנשק אותה על הבמה לפני האורחה. בחזרות עשיתי את זה תמיד באוויר. לפרמירה באו ראש הכפר ואשתו. הם באו מאוחר מאד, מפני שהיא היתה צריכה לחלוב את הפרות. אנתנו, השחקנים, ציינו נרגשים מאד מאחורי הקלעים. סתאום צברה מאניה עליי. תפסתי אותה ברועותי ולחצתי את השסם האפור המלא דבק לשפתי. היא אמרה 'פוייה' ודחסה אותי בכל הכוח. התביישתי נורא ורציתי לבכות."

(כעבור 26 שנה הגעתי לפראג עם הבריגאדה הצ'כית. מאניה באה לבקר אותי בחודי במלון, מובן אחרי ששמעה שאני קצין, כדי שאחמש עבודה לאחותה הצעירה. היא התחנתה והתגנשה בינתיים ממשתף פעולה אחר, ואביה איבד את בית החרושת לשוקולד שלו. שאלתי אותה אם היא זוכרת את הנשיקה הראשונה שלנו והיא אמרה שלא. שהיינו סתם ילדים קטנים. ושכל הילדים בכפר רצו או להתחתן אתה מפני שהם רצו שוקולד-חלב בחינם. היא העלתה את הברכים שלה על הספה, הושיטה את הורועות קדימה וחייכה, מקווה שאנשק לה שוב אחרי 26 שנה. לא עשיתי זאת. לאבא שלה כבר לא היה בית חרושת לשוקולד."

נועם לאונר (ראש עיריית ראשון לציון): "אני מעדיף לספר על הנשיקה האחרונה שלי. אני זוכר אותה מצויין. זה קרה לי לפני חצי שעה."

אריק לביא (שחקן): "הייתי בן 14 וחבר השומר הצעיר. גם היא. צבדתי עד ארבע לפנות בוקר בשביל הנשיקה הראשונה. אחר-כך, הרמתי את הראש מאכסוס וחיכיתי לקבל גם את הסטירה כמו שראיתי בסרטים של קלארק גיבל. קיבלתי אותה. אבל לצערי לא ממנה. בבית — כשהגעתי בחמש בבוקר."

יורם סולני (נער זוהר): "בחי' שעברתי כל כך הרבה עד שאני לא זוכר כלום מהראשונה. בעצם אני זוכר רק מיום שהתחתנתי."

אייבי נתן (בעל מזללת קליפורניה): "אם להיות כנה שכחתי את הנשיקה הראשונה. איולי הייתי בן 17. דתי. אבל אני בטוח שזו היתה נשיקה חסופה מאד. מפני שהיום כשאני שוגש את האשה הגדולה לי שזה קרה איתה — אם לתריסר ילדים — אני לא יכול לתאר לי שזה היה יותר מזה."

רפי נלסון (באחת ההפסקות בבית הספר, מוזמן, כשהייתי בכיתה גימל, עברתי ליד חדר המורים, וראיתי את המורה להתעמלות שהעצמתי, מדביק נשיקה למורה לציוור. שבועיים אחר כך קראה לי המורה לציוור לחדר המורים בגלל שהפרעתי. כשהיא הרכינה את הראש והטיסה לי מוסר, נישקתי אותה. לפני שמונה שנים נפגשנו, שיחזרנו את המומנט וצחקנו. היתה פעם חתיכה. חבל."